

Դանիելի Գիրքը — Թիվ երեսունինը

Մարգարեական գորգի բացահայտումը. Ուիլյամ Միլլերի երազը և վերջին օրերում հիմնարար ճշմարտությունների վերականգնումը

Jeff Pippenger

2024-01-03

Մենք դիտարկում ենք Վիլյամ Միլլերի երազի մարգարեական կիրառությունը վերջին օրերում, որտեղ բոլոր մարգարեությունները գտնում են իրենց կատարյալ իրականացումը: Միլլերի երազը մատնանշում է ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունների հայտնաբերումը, հաստատումը, մերժումը, թաղումը և վերականգնումը, որոնք ի մի էին բերվել Միլլերի ծառայության միջոցով: Այդ հիմնարար ճշմարտությունները ներկայացնում էին այն ճշմարտությունները, որոնք ապակնքվել էին 1798 թվականին: Այդ ճշմարտությունները ներկայացված են Ուլայի գետի տեսիլքով: Միլլերի երազը, ինչպես արձանագրված է «Վաղ գրվածքներ» գրքում, նրա երկրորդ երազն էր, և այդ երազը նախատիպավորված էր Նաբուգոդոնոսորի երկրորդ երազով, ինչպես որ ինքը՝ Միլլերը, նույնպես նախատիպավորված էր Նաբուգոդոնոսորով:

Նախորդ հոդվածները ցույց են տվել, թե ինչպես Նաբուգոդոնոսորի կյանքի «յոթ ժամանակները», որոնց ընթացքում նա ապրում էր գազանի սրտով, խորհրդանշականորեն ավարտվեցին 1798 թվականին: Այն ժամանակ նրա թագավորությունը վերականգնվեց, և առաջին անգամ Նաբուգոդոնոսորը ներկայացրեց լիովին դարձի եկած մի մարդու: «Վերջի ժամանակի» տեսանկյունից 1798 թվականին նա ներկայացնում էր «իմաստուններին»: Մենք նաև պարզել ենք, որ, լինելով Բաբելոնի առաջին թագավորը, Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակների» դատաստանը նախատիպն էր Բաղդասարի երկու հազար հինգ հարյուր քսանի (մենե, մենե, թեկել, ուփհարսին) դատաստանի, որը Բաբելոնի վերջին թագավորն էր:

«Բաբելոնի վերջին իշխանի վրա, ինչպես նախատիպորեն՝ նրա առաջինի վրա, եկել էր աստվածային Հսկողի դատավճիռը. «Ո՛վ թագավոր, ... քեզ է ասվում. թագավորությունը հեռացվել է քեզանից»: Դանիել 4:31»: Մարգարեներ և Թագավորներ, 533:

Քույր Ուայթը Բաղթասարին իր դատաստանի ժամին բնորոշեց որպես «անխոհեմ թագավոր»: Նաբուգոդոնոսորի դատաստանի ժամի ավարտին նա ներկայացնում է «իմաստուն թագավորին», որովհետև նա օգուտ քաղեց «յոթ ժամանակների» դատաստանից, իսկ Բաղթասարը, թեև գիտեր այդ պատմությունը, հրաժարվեց օգուտ քաղել:

«Բայց Բաղթասարի զվարճասիրության և ինքնափառաբանման սերը ջնջեց այն դասերը, որոնք նա երբեք չպետք է մոռանար, և նա գործեց այնպիսի մեղքեր, որոնք Նաբուգոդոնոսորի վրա բերեցին ակնառու դատաստաններ: Նա վատնեց իրեն ողորմաճաբար շնորհված հնարավորությունները՝ անտեսելով իր հասանելիության

սահմաններում եղած առիթները՝ ճշմարտությանը ծանոթանալու համար գործածելու: «Ի՞նչ պիտի անեմ, որպեսզի փրկվեմ» հարցը մի հարց էր, որի կողքով այդ մեծ, բայց հիմար թագավորը անտարբերությամբ անցավ»: Bible Echo, April 25, 1898.

Նաբուգոդոնոսորը 1798 թվականի «իմաստունների» խորհրդանիշն է, որոնք հասկանում են վերջի ժամանակ գիտության ավելացումը:

«Հպարտ պարծանքն հազիվ էր հեռացել նրա շուրթերից, երբ Երկնքից մի ձայն նրան հայտնեց, որ եկել է Աստծու սահմանած դատաստանի ժամանակը: Մեկ ակնթարթում նրա բանականությունը վերցվեց նրանից, և նա դարձավ անասունի պես: Յոթ տարի նա այսպես նվաստացված մնաց: Այդ ժամանակի վերջում նրա բանականությունը վերականգնվեց, և ապա, խոնարհությամբ հայացքը բարձրացնելով դեպի Երկնքի մեծ Աստվածը, նա ճանաչեց այս պատժի մեջ աստվածային ձեռքը և կրկին վերականգնվեց իր գահին:»

«Հանրային հոչակագրով Նաբուգոդոնոսոր թագավորը խոստովանեց իր մեղքը և Աստծո մեծ ողորմությունը՝ իր վերականգնման մեջ: Սա էր նրա կյանքի վերջին արարքը, ինչպես արձանագրված է Սրբազան Պատմության մեջ»: Review and Herald, February 1, 1881.

Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» վերջում նա հրապարակային հոչակագիր արեց, որը ներառում էր նաև հրապարակային խոստովանություն: Միլլերը, որպես Նաբուգոդոնոսոր, խորհրդանշում է 1798 թվականի «իմաստուններին», որոնք հասկանում են վախճանի ժամանակ գիտության աճը: Նրանք երկուսն էլ երկու երազ տեսան, և նրանց համապատասխան երկրորդ երազները խորհրդանշականորեն նույնացնում են «յոթ ժամանակները»: Նախորդ հոդվածներում ցույց է տրվել, որ «յոթ ժամանակները» նշում են անցումային մի կետ:

1798 թվականին Նաբուգոդոնոսորը նշանավորում է անցում իր հպարտ վիճակից դեպի իմաստունների վիճակը: Դա ներառում էր նրա հրապարակային խոստովանությունը: 1798 թվականը նաև Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ և վեցերորդ թագավորությունների միջև անցման կետն էր: Այն նաև նշանավորեց առաջին հրեշտակի գալուստը՝ այդպիսով նշելով մի նոր տնտեսություն, որովհետև գալիք դատաստանի նախագգուշացումը չէր կարող տեղի ունենալ, մինչև Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը չստանար իր մահացու վերքը:

«Ուղերձն ինքնին լույս է սփռում այն ժամանակի վրա, երբ այս շարժումը պետք է տեղի ունենա: Հայտարարվում է, որ այն «հավիտենական ավետարանի» մի մասն է, և ազդարարում է դատաստանի բացվելը: Փրկության լուրը քարոզվել է բոլոր դարերում, սակայն այս ուղերձը ավետարանի այնպիսի մի մասն է, որ կարող էր հոչակվել միայն վերջին օրերում, որովհետև միայն այն ժամանակ ճշմարիտ կլինեք, որ դատաստանի ժամը եկել էր: Մարգարեությունները ներկայացնում են իրադարձությունների մի հաջորդականություն, որ տանում է մինչև դատաստանի բացվելը: Սա հատկապես ճշմարիտ է Դանիելի գրքի համար: Բայց իր մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում էր վերջին օրերին, Դանիելին հրաման

տրվեց փակել և կնքել «մինչև վախճանի ժամանակը»: Միայն այդ ժամանակին հասնելիս կարելի էր դատաստանի վերաբերյալ մի ուղերձ հռչակել՝ հիմնված այս մարգարեությունների կատարման վրա: Սակայն վախճանի ժամանակ, ասում է մարգարեն, «շատերը պիտի շրջեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա»: Դանիել 12:4:»

«Պողոս առաքյալը եկեղեցուն նախագգուշացրեց, որ իր օրերում չսպասեն Քրիստոսի գալստյանը: «Այդ օրը չի գա,— ասում է նա,— եթե նախ չգա հավատուրացությունը, և չհայտնվի մեղքի մարդը»: 2 Թեսաղոնիկեցիներին 2:3: Միայն մեծ հավատուրացությունից և «մեղքի մարդու» թագավորության երկար ժամանակաշրջանից հետո կարող ենք սպասել մեր Տիրոջ գալուստին: «Մեղքի մարդը», որ նաև կոչվում է «անօրենության խորհուրդը», «կորստյան որդին» և «այն անօրենը», ներկայացնում է պապականությունը, որը, ինչպես մարգարեությամբ կանխասված էր, պետք է պահեր իր գերիշխանությունը 1260 տարի: Այս ժամանակաշրջանն ավարտվեց 1798 թվականին: Քրիստոսի գալուստը չէր կարող տեղի ունենալ այդ ժամանակից առաջ: Պողոսն իր նախագգուշացմամբ ընդգրկում է ամբողջ քրիստոնեական դարաշրջանը մինչև 1798 թվականը: Հենց այդ ժամանակից հետո է, որ պետք է հռչակվի Քրիստոսի երկրորդ գալստյան պատգամը:»

«Այդպիսի լուր երբեք չի տրվել անցյալ դարերում: Ինչպես տեսանք, Պողոսը այն չէր քարոզում. նա իր եղբայրներին Տիրոջ գալուստի համար մատնացույց էր անում այն ժամանակ դեռևս հեռավոր ապագային: Բարեփոխիչները ևս այն չհռչակեցին: Մարտին Լյութերը դատաստանը տեղադրում էր իր օրերից մոտ երեք հարյուր տարի անց գտնվող ապագայում: Սակայն 1798 թվականից ի վեր Դանիելի գիրքը բացվել է, մարգարեությունների գիտությունը բազմապատկվել է, և շատերը հռչակել են մոտավուտ դատաստանի հանդիսավոր լուրը»: Մեծ պայքար, 356:

1798 թվականին եկավ փրկության գործի մի նոր տնտեսություն, և այդ նոր տնտեսությունը զգուշացում տվեց մեկ այլ տնտեսության մասին, որը պիտի սկսվեր 1844 թվականին: Տնտեսության այդ փոփոխության ժամանակ մի դուռ պիտի փակվեր, և մի դուռ պիտի բացվեր:

Եվ Փիլադելֆիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՝ ր. Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, նա, որ ունի Դավթի բանալին, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, ես քո առջև դրել եմ բաց դուռ, և ոչ ոք չի կարող այն փակել, որովհետև դու քիչ գորություն ունես, և պահեցիր իմ խոսքը, և չուրացար իմ անունը: Հայտնություն 3:7, 8:

Դռան բացվելը նշանավորում է մի նոր տնտեսության սկիզբը: 1798 թվականին՝ առաջին բարկության վերջում, տեղի ունեցավ թագավորությունների և պատգամի տնտեսական փոփոխություն, որը կատարվել էր մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 1798 թվականը: Նմանապես, 1844 թվականին՝ վերջին բարկության վերջում, տեղի ունեցավ ևս մեկ տնտեսական փոփոխություն, որը կատարվել էր մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև 1844 թվականը: 1798 թվականին հասել էր առաջին հրեշտակի պատգամի տնտեսությունը, որը նախագգուշացնում էր մոտեցող դատաստանի մասին: Թե՛ Նաբուգոդոնոսորը, թե՛

Միլլերը ներկայացված են որպես «իմաստուններ»՝ «վախճանի ժամանակ», երբ «դուռը» բացվեց առաջին հրեշտակի պատգամի ներքին տնտեսությանը և արտաքին տնտեսական փոփոխությանը՝ ծովի գազանից դեպի երկրի գազանը: Առաջին հրեշտակի պատգամի տնտեսությունը կատարվեց, երբ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին բացվեց դուռը դեպի Ամենասուրբ Վայրը, և հասան երրորդ հրեշտակի տնտեսությունը և քննչական դատաստանը:

Միլլերի երկրորդ երազը սկսվում է այն ժամանակ, երբ 1798 թվականին մի դուռ բացվեց, և ավարտվում է այն ժամանակ, երբ մի դուռ բացվեց «երկու վկաների» անցումային ժամանակաշրջանում, որոնք կրկին կյանքի են բերվում, որպեսզի հոչակեն Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը: Մարգարեական առումով թե՛ Նաբուգոդոնոսորը, թե՛ Միլլերը ներկայացնում էին 1798 թվականին ծովի գազանի թագավորությունից դեպի երկրի գազանի թագավորություն անցումը: Նրանք երկուսն էլ ներկայացնում են 1844 թվականին քննիչ դատաստանի մոտեցման և գալստյան հոչակումը: 1798 և 1844 թվականները ներկայացնում են Աստծո՝ Իր ժողովրդի դեմ ուղղված առաջին և վերջին «Բարկությունների» ավարտը, որը կատարվեց «յոթ ժամանակների» ժամանակահատվածի ընթացքում, ինչպես ներկայացված է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում: 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը ընկած քառասունվեց տարիները ներկայացնում են այն հոգևոր տաճարի կանգնեցումը, որին ուխտի պատգամաբերը հանկարծ եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ Քրիստոսը Սուրբ տեղից անցավ Ամենասուրբ տեղը:

1798 և 1844 թվականները նույնացնում են անցումներ (մեկից ավելի), որոնք նշանավորվել են «յոթ ժամանակներով»: 1856 թվականին Միլլերյան Ֆիլադելֆիական Ադվենտիզմից դեպի Միլլերյան Լաոդիկեական Ադվենտիզմ անցումը ևս նշանավորվեց «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ գիտության աճով, որը հետագայում մերժվեց 1863 թվականին: 1798 թվականին Դանիելի գրքից եղած գիտության աճ էր տեղի ունեցել, որը ներառում էր Ղևտական քսանվեցի նույն «յոթ ժամանակները», որոնք պետք է մերժվեին Միլլերյան Ֆիլադելֆիական Ադվենտիզմի ավարտին:

Առաջին հրեշտակի շարժման անցումը Փիլադելֆիայից դեպի Լաոդիկիա ներկայացվեց 1856-ից մինչև 1863 թվականների յոթ տարիներով: Լաոդիկյան պատգամը եկավ 1856 թվականին, և յոթ տարի շարունակ բացակայելով «յոթ ժամանակների» նոր լույսը առաջ բերեց փորձության եռափուլ ընթացք, որում ադվենտիզմը ձախողվեց 1863 թվականին: «Յոթ ժամանակների» լույսը կա՛մ ընդունելու, կա՛մ մերժելու համար տրվեց յոթ տարի: Միլլերիտական փիլադելֆիական ադվենտիզմի շարժման անցումը դեպի միլլերիտական լաոդիկյան ադվենտիզմ նախատիպում է վերջում հաջորդականության շրջադարձը՝ երրորդ հրեշտակի լաոդիկյան շարժման անցումը դեպի երրորդ հրեշտակի փիլադելֆիական շարժումը:

Եսայիայի վաթսունհինգ տարվա մարգարեությունը նշանավորում է Աստծո առաջին և վերջին ցասման սկիզբը նախ Իսրայելի հյուսիսային, ապա հարավային թագավորություններին դեմ:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը, և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի խորտակվի, այնպես որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եսայիա 7:8.

Եսայիայի վաթսունհինգ տարվա մարգարեությունը տրվել էր մ.թ.ա. 742 թվականին, և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում հյուսիսային թագավորությունը պիտի վերանար: Մ.թ.ա. 742 թվականից տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, հյուսիսային թագավորությունը Ասորեստանի կողմից տարվեց գերության: Վաթսունհինգ տարիների ավարտին հարավային թագավորության բարկությունը սկսվեց մ.թ.ա. 677 թվականին, երբ Մանասեն գերի տարվեց բաբելոնացիների կողմից: Հետևաբար, վաթսունհինգ տարիները ներկայացնում են տասնինը տարվա մի ժամանակաշրջան՝ մինչև հյուսիսային թագավորության առաջին գերությունը, ապա՝ ևս քառասունվեց տարի՝ մինչև Մանասեի գերությունը:

Այդ մարգարեությունները հասան իրենց համապատասխան կատարմանը 1798, 1844 և 1863 թվականներին: 1798 թվականին փրկության լուրի ներքին անցում տեղի ունեցավ՝ առաջին հրեշտակի գալուստով, և նաև տեղի ունեցավ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների արտաքին անցում: 1844 թվականին փրկության լուրի ներքին անցում տեղի ունեցավ, քանի որ Սուրբ Տեղի դուռը փակվեց, և հետաքննիչ դատաստանը սկսվեց՝ երրորդ հրեշտակի գալուստով: 1863 թվականին արտաքին փոփոխություն տեղի ունեցավ, երբ երկրի գազանի երկու եղջյուրներն էլ բաժանվեցին երկու դասերի:

Հանրապետական եղջյուրը բաժանվեց այն երկու քաղաքական կուսակցությունների, որոնք այդ ժամանակից ի վեր պիտի տիրապետեին երկրի գազանի պատմությանը: Բողոքական եղջյուրը բաժանվեց երկու հավատուրաց դրսևորումների՝ մի կողմ, որ իրեն բողոքական էր կոչում և պնդում էր, թե պահում է յոթերորդ օրվա շաբաթը, և մի այլ խավ, որ նույնպես իրեն բողոքական էր կոչում, սակայն որպես իր ընտրյալ երկրպագության օր պահում էր արեգակի օրը:

Այդ պատմության մեջ Բողոքական եղջյուրը, որ դուրս էր եկել Խավար դարերից, փորձության ենթարկվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, և չհաղթահարեց փորձության ընթացքը ու անցում կատարեց կիրակին պահող բողոքական ժողովրդից դեպի կիրակին պահող ուրացող բողոքական ժողովուրդը:

1844 թվականին հաստատված և ճանաչված ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի պատմության մեջ 1856 թվականից մինչև 1863 թվականը տեղի ունեցավ փորձության մի գործընթաց: Այնուհետև ճշմարիտ շաբաթապահ բողոքական եղջյուրը անցում կատարեց թե՛ Փիլադելփիայից դեպի Լատդիկիա, և թե՛ ճշմարիտ շաբաթապահ բողոքական ժողովրդից դեպի շաբաթապահ ուրացյալ բողոքական եղջյուրը: «Յոթ ժամանակները» կապված են 1798, 1844, 1856 և 1863 թվականների հետ: «Յոթ ժամանակները» մի խորհրդանիշ է, որը կապված է անցման կետի հետ, և այս ճշմարտությունը հաստատվում է մի քանի վկաների վրա:

1798 թվականին «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ գիտելիքի աճ եղավ, որովհետև Միլլերի կողմից հայտնաբերված ամենատառջին ժամանակային մարգարեությունը հենց այդ ճշմարտությունն էր: 1863 թվականին այդ ճշմարտությունը մերժված էր, այսպիսով նշանավորելով Եսայիա մարգարեի գրքի յոթերորդ գլխում ներկայացված մարգարեության վաթսուհինգ տարիների ավարտական ժամանակաշրջանի եզրակացությունը:

Ամբողջական երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա մարգարեությունն ունի վաթսուհինգ տարվա մի շրջան թե՛ սկզբում և թե՛ վերջում՝ հակադարձ պատկերով, հայելանման կերպով: Վերջի սկզբի վաթսուհինգ տարիներին (1798), որոնք նախապատկերված էին սկզբի սկզբի վաթսուհինգ տարիներով մ.թ.ա. 742 թվականին, երբ մարգարեությունը տրվեց, տեղի ունեցավ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ գիտելիքի աճ, որը «իմաստուն» միլլերիտները հասկացան և հռչակեցին: Վերջի վերջի վաթսուհինգ տարիներին՝ 1863 թվականին, նույն ճշմարտության վերաբերյալ տեղի ունեցավ գիտելիքի ևս մեկ աճ, որը ի վերջո մերժվեց ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի վերջերս թագադրված «քահանաների» կողմից:

Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. և քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ պիտի մոռանամ քո որդիներին: Ովսեա 4:6.

Դանիելի գրքի կնիքի բացվելու ժամանակ գիտելիքի աճը կապված է «յոթ ժամանակների» հետ, ուստի այն ոչ միայն անցումային կետի խորհրդանիշ է, այլև մարգարեական պատգամի կնիքի բացման:

Մեկ այլ անցում սկսվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին՝ առաջին հիասթափությամբ, որը սկիզբ դրեց «ուշացման ժամանակին» և նշանավորեց Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում հիշատակված այն երեքուկես օրերի սկիզբը, երբ երկու վկաները մեռած ընկած էին մեծ քաղաքի՝ Սոդոմի և Եգիպտոսի փողոցում:

2020 թվականի հուլիսի 18-ը նշանավորում է երեքուկես խորհրդանշական օրերի («յոթ ժամանակների») սկիզբը, որոնք նախապատկերվել էին 1856-ից մինչև 1863 թվականների պատմությամբ: Երկու ժամանակաշրջաններն էլ «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշներ են: Երկու ժամանակաշրջաններն էլ նշանավորում են տնօրինության փոփոխություն (անցում): Երկու ժամանակաշրջաններն էլ ներկայացնում են «յոթ ժամանակների» հետ կապված գիտելիքի աճ:

Դա Բաբելոնի թագավորությունից մինչև Մարա-Պարսկաստանի թագավորություն անցման ժամանակաշրջանում էր, երբ Դանիելը աղոթեց Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը՝ այդպիսով նույնացնելով Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը որպես վերջին օրերի անցման մի նշանաբար: Միլլերի երազում, «ցրում» բառի յոթ գործածությունների ավարտին, Միլլերը և՛ լալիս է, և՛ աղոթում: Լացը նշանավորում է այն պահը, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը (կեղտը մաքրող խոզանակով մարդը) բացում է մի լուր, որ կնքված էր:

Միլլերի աղոթքը նշանավորում է Դանիելի՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, որը կապված է «յոթ ժամանակների» հետ և տեղի է ունենում այն պահին, երբ Միլլերի երազում դուռն ու պատուհանները բացվեցին: Սակայն Դանիելի աղոթքը, իններորդ գլխում, նույնպես համընկնում է Դանիելի աղոթքի հետ երկրորդ գլխում: Այն նաև համընկնում է Նաբուգոդոնոսորի ապաշխարական խոստովանության աղոթքի հետ՝ նրա «յոթ ժամանակների» ավարտին:

Ուստի Միլլերի աղոթքը ներկայացված էր Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքով, որը հրապարակային խոստովանության աղոթք էր և վերջին մարգարեական գաղտնիքի կնիքը բացելու խնդրանքի աղոթք, որովհետև բոլոր մարգարեությունները պատկերում են վերջին օրերը: Հետևաբար Դանիել գրքի երկրորդ գլխի գաղտնիքը ներկայացնում է վերջին գաղտնիքը, որի կնիքը պիտի բացվի: Միլլերի աղոթքը, իր երազում, տազնապի և արդարացի վրդովմունքի աղոթք էր՝ իր սենյակի գոհարների հետ պատահած պղծությունների վերաբերյալ: Նրա տազնապը պատկերված էր Եզեկիել գրքի իններորդ գլխում եղող նրանցով, ովքեր հառաչում և աղաղակում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ:

Միլլերը տեսավ, թե ինչպես ճշմարտությունները աստիճանաբար թաղվեցին կեղծ վարդապետությունների ներքո, և ինչպես այդ գործընթացը վերջապես հասավ այն կետին, երբ դագաղը (ինքն՝ Աստվածաշունչը) կործանվեց: Միլլերի դագաղի կործանումը տեղի ունեցավ աղվենտիզմի երրորդ սերնդում, երբ միտումնավոր շարժում սկսվեց մի կողմ դնելու Թագավոր Հակոբի Աստվածաշունչը՝ հօգուտ Աստվածաշնչի ժամանակակից ապականված, կաթոլիկական հիմքի վրա կազմված տարբերակների:

Միլլերը լաց եղավ, ապա աղոթեց, և անմիջապես մի դուռ բացվեց, ու մարդիկ բոլորն էլ դուրս եկան: Ապա ներս մտավ կեղտը խոզանակով մաքրող մարդը (Հուդայի ցեղի Առյուծը), բացեց պատուհանները և սկսեց մաքրել: Այնուհետև Միլլերն իր մտահոգությունն արտահայտեց ցրված գոհարների համար, և կեղտը խոզանակով մաքրող մարդը խոստացավ, որ կհոգա գոհարների մասին: Կեղտը խոզանակով մաքրող մարդու մաքրագործման գործի եռուզեռի մեջ Միլլերը մի պահ փակեց իր աչքերը, և երբ բացեց իր աչքերը, ադրն անհետացել էր: Գոհարները սփռված էին սենյակի շուրջը, և ապա կեղտը խոզանակով մաքրող մարդը ավելի մեծ արկղիկը դրեց սեղանի վրա, հավաքեց գոհարները և դրանք գցեց արկղիկի մեջ ու ասաց. «եկ և տես»:

«արի՛ր և տե՛ս» արտահայտությունը խորհրդանիշ է այն բանի, որ մի ճշմարտություն հենց նոր բացվեց: Միլլերի համար բացվող ճշմարտությունը վերջնական ճշմարտությունն է, որովհետև հաջորդ պատահելիք բանը Միլլերի արթնացումն է «կանչի» ժամանակ, որը ներկայացնում է բարձր աղաղակը: Միլլերը Միլլերականների պատմության մեջ վերջինն էր, որ ստացավ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, և հենց այն կանչից առաջ, որ երազում արթնացնում է նրան, նա մի պահ փակեց իր աչքերը: Աստվածաշնչում միակ հատվածը, որ հիշատակում է «մի պահ» և «աչքեր», նույնացնում է առաջին հարությունը:

Ահա, ձեզ մի խորհուրդ եմ հայտնում. մենք բոլորս չենք ննջելու, բայց բոլորս պիտի փոխվենք՝ մեկ ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, վերջին փողի ժամանակ. որովհետև փողը պիտի հնչի, և մեռելները հարություն պիտի առնեն անապական, և մենք պիտի փոխվենք: Քանզի այս ապականելին պետք է ապականություն չհագնի, և այս մահկանացուն պետք է հագնի անմահություն: Ա Կորնթացիս 15:51-53:

Երրորդ հրեշտակի լաոդիկեական շարժման՝ դեպի երրորդ հրեշտակի փիլադելփիական շարժումը անցնելու պատմության մեջ, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխում, Միլլերը ներկայացնում է Իմաստուն կույսերից ամենավերջինին, որ ընդունեց Կեսգիշերային աղաղակի լուրը: Այն առաջիններն, ովքեր ընդունեցին այն, ամենահոգևորներն էին:

«Սա էր կեսգիշերային աղաղակը, որը պետք է գորություն տար երկրորդ հրեշտակի լուրին: Հրեշտակներ ուղարկվեցին երկնքից՝ քաջալերելու վիատված սրբերին և պատրաստելու նրանց իրենց առջև դրված մեծ գործի համար: Ամենատաղանդավոր մարդիկ այս լուրը առաջինը չընդունեցին: Հրեշտակներ ուղարկվեցին խոնարհ, նվիրված անձանց մոտ և մղեցին նրանց բարձրացնելու աղաղակը. «Ահա, Փեսան գալիս է. դուրս եկե՛ք Նրան ընդառաջ»: Աղաղակով վստահվածները շտապեցին և, Սուրբ Հոգու գորությամբ, հնչեցրին լուրը և քաջալերեցին իրենց վիատված եղբայրներին: Այս գործը հիմնված չէր մարդկանց իմաստության և ուսման վրա, այլ Աստծո գործության, և Նրա սրբերը, որ լսեցին այդ աղաղակը, չէին կարող դիմադրել նրան: Ամենահոգևորներն առաջինն ընդունեցին այս լուրը, իսկ նրանք, որ նախկինում առաջնորդել էին գործում, վերջիններն էին այն ընդունելու և օգնելու բազմապատկելու աղաղակը. «Ահա, Փեսան գալիս է. դուրս եկե՛ք Նրան ընդառաջ»»: Վաղ գրվածքներ, 238:

Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես խորհրդանշական օրերի ավարտին հռչակվում է երկու պատգամներից առաջինը, որը ներկայացված է Եզեկիելի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում: Առաջին պատգամը հավաքում է մեռած ու ցրված ոսկորները, սակայն դրանք դեռևս մեռած են: Պատգամը ներկայացվեց այն ձայնով, որ աղաղակում էր «անապատում», և այսպիսով նույնացվում է, որ Եզեկիելի պատգամը սկսվում է նախքան երեքուկես խորհրդանշական օրերի ավարտվելը: Այդ երեքուկես օրերը ներկայացնում են «անապատ», և հենց «անապատից» է հռչակվում պատգամը: «Անապատը» նաև «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն է, որը նշում է անցում և կնքագրեծում, որ ներմուծում է փորձության գործընթաց:

Լուրի մեջ կա աստիճանական զարգացում և աստիճանական ընդունում, ինչպես պատկերված է միլլերիական պատմության Կեսգիշերային աղաղակի միջոցով: Առավել հոգևորները առաջինն էին, որ ընդունեցին անապատում աղաղակողի ձայնի լուրը, և ադվենտիզմի պատմաբանները մատնանշում են Վիլյամ Միլլերի կողմից 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից ընդամենը օրեր առաջ գրված մի նամակ, որտեղ Միլլերը վկայում է, որ վերջապես հասկացավ և ընդունեց Սամուել Սնոուի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը:

«Միրելի՛ Եղբայր Հիմա, ես յոթերորդ ամսում մի փառք եմ տեսնում, որ երբեք առաջ չէի տեսել: Թեև Տերը մեկուկես տարի առաջ ինձ ցույց էր տվել յոթերորդ ամսվա տիպական նշանակությունը, այնուամենայնիվ ես չէի գիտակցում այդ տիպերի ուժը: Այժմ, օրհնյալ լինի Տիրոջ անունը, ես Սուրբ Գրքերում տեսնում եմ մի գեղեցկություն, մի ներդաշնակություն և մի համաձայնություն, որի համար երկար ժամանակ աղոթել եմ, բայց մինչև այսօր չէի տեսնում: Գոհացիր Տիրոջը, ո՛վ իմ անձ: Թող Եղբայր Սնոուն, Եղբայր Ստորսը և մյուսները օրհնվեն այն բանի համար, որ իրենց գործիքությամբ իմ աչքերը բացվեցին: Ես գրեթե տանն եմ: Փա՛ռք: Փա՛ռք: Փա՛ռք: Փա՛ռք»: William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

Կեսգիշերային աղաղակի պատմության կրկնության մեջ, ինչպես այն ներկայացված է Միլլերի երազում, Միլլերը մի ակնթարթ փակեց իր աչքերը: Այսպես՝ «մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, վերջին փողի ժամանակ. որովհետև փողը պիտի հնչի, և մեռելները պիտի հարություն առնեն»: Միլլերի երազում նա ներկայացնում է նրանցից վերջինին, որ ընդունում է Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, ինչպես եղավ նաև իր իսկ պատմության մեջ: Նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր վերջապես ընդունում են լուրը հենց այն բանից առաջ, երբ հողի խոզանակով մարդը հավաքում է ցրված գոհարները և գցում դրանք ավելի մեծ տուփի մեջ: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում նրանք, ովքեր վերջինն են ընդունում Եզեկիելի երկրորդ լուրը, որը Իսլամի չորս հոդմերի լուրն է, և որը նաև կնքման լուրն է, դա անում են հենց այն բանից առաջ, երբ յոթ փողերից վերջինը հնչի, որը «երրորդ Վայ»-ի փողն է: «Մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, վերջին փողի ժամանակ. որովհետև փողը պիտի հնչի, և մեռելները պիտի հարություն առնեն անապական, և մենք պիտի փոխվենք»: (Ա Կորնթացիս 15:52)

Այս հատվածը մատնանշում է առաջին հարությունը, որ տեղի է ունենում երկրորդ գալուստի ժամանակ, սակայն կա նաև մեռած չոր ոսկորների (երկու վկաների) հարություն, որ տեղի է ունենում Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժի ժամին: Այդ երկրաշարժի «ժամին» յոթ փողերից վերջին փողը հնչում է, և փողոցում ընկած մեռած վկաները կյանքի են վերադարձվում՝ ոչ թե որպես Լաոդիկեցիներ, այլ որպես Ֆիլադելփեցիներ, որովհետև երրորդ Վայի փողի ժամանակ երկու վկաները կնքված են եղել և փոխվում են անապականության, քանզի այլևս երբեք չեն մեղանչելու: Միլլերը ներկայացնում է վերջիններին, ովքեր ընդունում են այն լուրը, որը երկու վկաներին կյանք է տալիս, այսինքն՝ իսլամի չորս հոդմերի լուրը, և դա է կնքման լուրը:

Այդ փողի ձայնը բարձրացնում է մեռած, ցամաքած ոսկորների վերջին մնացորդը, որ ցրված էր Սողոմոնի և Եզիպտոսի փողոցում: Միլլերը դիտում էր, թե ինչպես ճշմարտությունները աստիճանաբար թաղվում էին կեղծ ուսմունքների կողմից: Վերջապես Միլլերը լաց եղավ՝ նշանավորելով այն ժամանակը, երբ պետք է սկսվեր կնիքի բացվելը, որովհետև կնիքի բացվելը աստիճանական գործ է: Այդ կնիքի բացվելը սկսվեց երեքուկես օրվա ավարտական շրջանում:

Միլլերի արտասվելուց հետո պատմության մեջ մտավ Նա, Ով իշխանություն ուներ բացելու կնքված գիրքը: Միլլերի երազում Նա էր Կեղտը Մաքրող Մարդը: Այնուհետև

Միլլերն աղոթեց, և անմիջապես մի դուռ բացվեց՝ նշելով այն կետը, որտեղ երրորդ հրեշտակի Լաոդիկեական շարժումը պիտի անցում կատարեր դեպի երրորդ հրեշտակի Փիլադելփիական շարժումը: Նրա աղոթքը Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքն էր. այն վերջնական մարգարեական գաղտնիքի ըմբռնման համար արված աղոթքն էր և հրապարակային խոստովանություն այն ապստամբության, որ երկու վկաների վրա բերեց երեքուկես օրը. այն Եզեկիել գրքի իններորդ գլխում կնքվածների աղոթքն էր:

Աղոթքից հետո Քրիստոսը (փոշու խոզանակով մարդը) ներս մտավ և սկսեց մաքրել սենյակը: Փոշու խոզանակով մարդու մաքրման գործի ավարտին Միլլերը մի պահ փակեց իր աչքերը՝ նշելով այն ժամանակահատվածի ավարտը, երբ մեռյալ չոր ոսկորները պիտի հարություն առնեին: Այնուհետև փոշու խոզանակով մարդը հավաքեց Միլլերի սենյակում ցրված գոհարները և դրանք դրեց նոր, ավելի մեծ դագաղի մեջ՝ Միլլերի սենյակի կենտրոնում գտնվող սեղանի վրա, մինչ երկու վկաները բարձրացվում են որպես դրոշ: Որպես դրոշ՝ նրանք այնուհետև կանչում են Աստծո մյուս հոտին, որը դեռ Բաբելոնում է, «եկե՛ք և տեսե՛ք» այն պատգամը, որ Հուդայի ցեղի Առյուծը հենց նոր դրեց նոր, ավելի մեծ դագաղի մեջ:

Ուլայի գետի տեսիլքը՝ որպես Դանիելի գրքից բխող այն ճշմարտությունների խորհրդանիշ, որը 1798 թվականին արձակվեց, կսկսենք քննել հաջորդ հոդվածում: Մինչ այդ քննությունը, նախապես հաստատել ենք մի քանի հղման կետեր: Առաջինն այն է, որ միլլերիստների պատգամը կատարյալ էր (իր աճման փուլում), բայց ոչ ամբողջական: Այն դրված էր երկու, ոչ թե երեք ամայացնող իշխանությունների շրջանակում: Երկրորդն այն է, որ երբ Միլլերի երազը մատնանշում է հիմնարար ճշմարտությունների վերջնական վերականգնումը, այդ ժամանակ հիմնարար ճշմարտությունները իրենց սկզբնական փառքից «տասն անգամ ավելի պայծառ» են: Երրորդ կետն այն է, որ առաջին հրեշտակի շարժումը (միլլերիտական շարժումը) կրկնվում է երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, սակայն մի քանի կարևոր վերապահումներով: Միլլերիստները, որպես խորհրդանիշ, ֆիլադելփացիներ էին, նրանք դարձի եկած Նաբուգոդոնոսոր էին, բայց ի վերջո և ցավոք, 1863 թվականին «վերակառուցեցին Երիքովը»:

Երրորդ հրեշտակի շարժումը սկսվեց որպես լաոդիկեցիներ, որոնք դարձի կարիք ունեին, սակայն ի վերջո նրանք պիտի մասնակցեին Երիքովի վերջնական կործանմանը (վերջին օրերի Երիքովին):

«Փրկիչը չէր եկել մի կողմ դնելու այն, ինչ խոսել էին նահապետներն ու մարգարեները, որովհետև Ինքն էր խոսել այս ներկայացուցչական մարդկանց միջոցով: Աստծո խոսքի բոլոր ճշմարտությունները Նրանից էին եկել: Բայց այս անգին գոհարները տեղադրվել էին կեղծ շրջանակների մեջ: Նրանց թանկագին լույսը ծառայեցվել էր մոլորությանը: Աստված կամենում էր, որ դրանք հեռացվեն իրենց մոլորության շրջանակներից և վերահաստատվեն ճշմարտության կառուցվածքի մեջ: Այս գործը կարող էր կատարել միայն աստվածային ձեռքը: Սխալի հետ իր կապի պատճառով ճշմարտությունը ծառայել էր Աստծո և մարդու

թշնամու գործին: Քրիստոսը եկել էր այն դնելու այնտեղ, ուր այն պիտի փառավորեր
Աստծուն և գործեր մարդկության փրկությունը»: The Desire of Ages, 287.